

Arrest

nr. 122 189 van 7 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 november 2013 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 februari 2014.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. KALIN *loco* advocaat W. PEETERS en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordelingen van de zaak

1.1 Op 1 maart 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) in, in haar hoedanigheid van echtgenote.

1.2 Op 19 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht, door een beslissing die op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. In een tweede middel voert zij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: “De middelen lijken ongegrond.

Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van een burger van de Unie, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de burger van de Unie een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat niet op een afdoende wijze het duurzaam en stabiel karakter van de relatie is aangetoond, nu onvoldoende bewijs voorligt dat de partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en elkaar driemaal hebben ontmoet waarbij deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of een gemeenschappelijk kind hebben.

De verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk heeft aangetoond dat zij en haar partner een duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden. Zij verwijst hiervoor naar de notariële verklaring op eer en de digitaal gedateerde foto's.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de notariële verklaring op eer ter staving van duurzaam en stabiel karakter van de relatie, wordt op het volgende gewezen. Vooreerst wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt aangegeven waarom dergelijke verklaring niet afdoende is om het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen, met name de gedane verklaringen kunnen niet op hun waarachtigheid gecontroleerd worden. Gelet op de vaststelling in de bestreden beslissing dat voor het overige geen bewijskrachtige stukken voorliggen die het duurzaam en stabiel karakter van de relatie kunnen aantonen, kan het geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar de verwerende partij loutere verklaringen niet weerhoudt als afdoende bewijs van een samenwonen van één jaar voorafgaand aan de aanvraag of van het gegeven dat de partners elkaar reeds twee jaar voorafgaand aan de aanvraag zouden kennen en elkaar in deze twee jaar drie maal hebben ontmoet waarbij deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. De verwerende partij kon hierbij ook wijzen op het gegeven dat de voorgelegde notariële verklaring op eer, bij gebreke van overige bewijskrachtige stukken die van aard zijn het bewijs van een duurzame en stabiele relatie te leveren, niet kan worden getoetst op zijn feitelijkheid en waarachtigheid. Er kan ook niet worden aangenomen dat de verwerende partij enig verder onderzoek diende te verrichten naar de voorgelegde verklaring. Het

komt immers aan de aanvrager toe om alle bewijzen voor te leggen die hij nuttig acht ter ondersteuning van zijn aanvraag en het komt de verwerende partij enkel toe de voorgelegde stukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Ook omtrent de 4 gedateerde foto's wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd, met name dat deze foto's van juli 2011 te recent zijn om aanvaard te worden als bewijs van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie. Deze motivering is evenmin kennelijk onredelijk, daar uit deze foto's niet blijkt dat ze mekaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Voorts wordt erop gewezen dat de verzoekende partij het andere motief van de bestreden beslissing niet betwist, met name dat de verwerende partij niet kan beoordelen of de Belgische onderdaan heden beschikt over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen.

Wat betreft de voorgehouden schending van artikel 8 EVRM, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf aan de verzoekende partij betreft. In deze stand van het geding is er dan ook geen inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting bestaat voor de Staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven. In dit verband moet ook worden benadrukt dat inzake immigratie het EHRM er bij diverse gelegenheden heeft aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven. Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De verzoekende partij beperkt zich tot een theoretisch betoog en stelt dat ze met haar partner samenwoont.

Uit het verzoekschrift blijkt niet dat er op dienstige wijze hinderpalen aangevoerd worden of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. De verzoekende partij laat na aan te tonen waarom zij elders geen gezinsleven met haar partner, zou kunnen leiden. Gelet op het voorgaande kan bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van de staat een positieve verplichting bestaat om het recht op gezinsleven van de verzoekende partij te handhaven. De verzoekende partij brengt geen elementen met betrekking tot haar privéleven aan. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt." Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 3 februari 2014 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 25 maart 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 20 januari 2014 opgenomen grond, wenst zij twee opmerkingen te maken, zoals tevens in haar verzoek tot horen uiteengezet. Zij stelt dat *in casu* een oneigenlijke toepassing gemaakt wordt van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet, want uit de parlementaire voorbereidingen inzake dit artikel moet blijken dat de schriftelijke procedure enkel kan gebruikt worden voor kennelijk onontvankelijke beroepen, beroepen zonder voorwerp, laattijdige beroepen, beroepen waarvoor de Raad kennelijk onbevoegd is, ..., niet voor beroepen die ten gronde worden behandeld zoals in dit geval. Daarenboven wijst zij op een schending van artikel 8 van het EVRM: in de bestreden beslissing wordt niet betwist dat er een relatie en gezinsvorming bestaat, zelfs al zijn de voorwaarden van artikel 40bis en artikel 40ter niet vervuld. Dit

neemt niet weg dat het aspect van de gezinsvorming in het kader van artikel 8 van het EVRM moet beoordeeld worden.

De verwerende partij stelt dat artikel 8 van het EVRM niet impliceert dat een verblijfsrecht moet worden toegekend, men moet voldoen aan de wettelijke voorwaarden en in de bestreden beslissing wordt niet onderzocht of er een gezin bestaat, wel of er sprake is van een stabiele en duurzame relatie en dit blijkt niet uit de voorgelegde documenten.

2.3 Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat zij twee opmerkingen heeft die zij tevens in haar verzoek tot horen heeft uiteengezet, dient erop gewezen te worden, dat gelet op hetgeen hoger reeds werd gesteld, het verzoek tot horen geen nota of memorie is waarnaar ter terechtzitting kan verwezen worden. Los van het feit dat het verzoek tot horen *in casu* geen opmerkingen bevat, kan met een verwijzing naar de schriftelijke uiteenzetting in het verzoek tot horen hoe dan ook geen rekening gehouden worden. De Raad houdt zodoende enkel rekening met hetgeen de verzoekende partij daadwerkelijk ter terechtzitting heeft uiteengezet.

Met betrekking tot de eerste opmerking van de verzoekende partij, met name dat een oneigenlijke toepassing zou gemaakt worden van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet, gelet op wat zou moeten blijken uit "*de parlementaire voorbereidingen*" inzake dit artikel, dient in de eerste plaats te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat concreet aan te geven op welke passage uit welke parlementaire stukken zij precies doelt. Daarnaast dient erop gewezen te worden dat, ongeacht hetgeen uit de parlementaire voorbereidingen inzake voornoemd artikel 39/73 zou moeten blijken, uit de tekst van dit artikel op generlei wijze blijkt dat dit artikel enkel kan gebruikt worden "*voor kennelijk onontvankelijke beroepen, beroepen zonder voorwerp, laattijdige beroepen, beroepen waarvoor de Raad kennelijk onbevoegd is, ..., en niet voor beroepen die ten gronde worden behandeld zoals in dit geval*", zoals de verzoekende partij ter terechtzitting voorhoudt. Artikel 39/73, §§ 1 en 2 van de vreemdelingenwet luiden sinds de wijziging door de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) (BS 31 december 2010) als volgt: "*§ 1. De kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter onderzoekt bij voorrang de beroepen met betrekking tot dewelke hij van oordeel is dat het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen.*

§ 2. Bij beschikking stelt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter de partijen in kennis dat de kamer zonder een terechtzitting uitspraak zal doen tenzij één van de partijen, binnen een termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking, vraagt om gehoord te worden. In de beschikking wordt de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden. Indien een nota met opmerkingen is ingediend, wordt deze samen met de beschikking medegedeeld." In tegenstelling tot het oude artikel 39/73 van de vreemdelingenwet, waarin in § 1, eerste lid verwezen wordt naar "*de beroepen waarvan het beroep doelloos, kennelijk onontvankelijk, of waarvan afstand wordt gedaan of die dienen van de rol te worden afgevoerd*", bevat het huidige artikel geen enkele verwijzing naar specifieke gevallen waarin de bepaling kan worden toegepast, maar wordt algemeen gesteld dat het gaat om beroepen "*met betrekking tot dewelke (de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter) van oordeel is dat het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen*", beroepen die "*door middel van een louter schriftelijke procedure (kunnen) ingewilligd of verworpen worden*". Op grond van de duidelijke tekst van voornoemd artikel 39/73 dient dan ook te worden vastgesteld dat alle beroepen via de loutere schriftelijke procedure behandeld kunnen worden, voor zover het een beroep is "*met betrekking tot dewelke (de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter) van oordeel is dat het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen*" en dat beroepen waarvan de overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet meegedeelde grond betrekking heeft op de gegrondheid van de middelen zodoende geenszins uitgesloten zijn van de toepassing van voornoemd artikel 39/73. De verzoekende partij maakt zodoende niet aannemelijk dat *in casu* een oneigenlijke toepassing zou zijn gemaakt van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de tweede opmerking van de verzoekende partij, met name de schending van artikel 8 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat op voornoemd artikel 8 reeds uitgebreid werd ingegaan in de beschikking van 20 januari 2014, gezien de verzoekende partij de schending van dit artikel reeds in haar verzoekschrift had opgeworpen. Met haar betoog ter terechtzitting, waarin zij stelt dat het aspect van de gezinsvorming in het kader van artikel 8 van het EVRM moet beoordeeld worden, laat de verzoekende partij na concreet in te gaan op hetgeen met betrekking tot dit artikel werd uiteengezet in voornoemde beschikking, zodat zij dan ook geen elementen aanbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dat hetgeen met betrekking tot artikel 8 van het EVRM reeds in de

beschikking van 20 januari 2014 was aangegeven. Een schending van voornoemd artikel 8 wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Voor het overige dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet ingaat op de andere onderdelen van voornoemde beschikking van 20 januari 2014, zodat aan deze onderdelen geen afbreuk wordt gedaan.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 20 januari 2014 opgenomen grond, dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen.

Beide middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET